

Café Hyena

BEŇOVÁ, Jana

Café Hiena

L'Harmattan, 2016
(megjelenés előtt)

„A zenekar”

in: *Férfi, nő, gyerek*

Mai szlovák

történetek

Noran Libro, 2016

„Még jó, hogy

kórházban vagy”

Magyar Lettre

Internationale, 83

„Enter”

„Meglátjuk, mit talál

ki a gitáros”

„Krisztián, László,

Hajnalka meg én”

„Versek”

Magyar Lettre

Internationale, 91

„Very soon – money

and love”

Magyar Lettre

Internationale, 93

„Pozsonyban merre?”

Magyar Lettre

Internationale, 94

„A zenekar”

Magyar Lettre

Internationale, 99

Élő petárda. A Ian és Elza melletti lakásban egy koros úr él. Hosszú évek óta azt hiszi, hogy Elza Ian fia. Kedélyes szervusszal köszönti, ha találkoznak, és időnként barátságosan mellbe boksolja.

A szomszéd gyűlöli a petárdákat. Ha a gyerekek durrogatni kezdenek, ki-rohan az erkélyre, és ordítózik:

– Te bűdös kis gec!

Körbe-körbe. Így kezdődik a pozsonyi Petržalkában a karácsonyt megelőző időszak: tebüdöskiscigecitebüdöskiscigecite.

A szomszéd igazából nem ember, hanem egy különleges fajta petárda. Egy kapszli. Ezen az éjszakán Elza elzarándokol a szomszéd lakás ajtaja elé, hogy ne kelljen a falon át a televízió esztrádműsorát hallgatnia. Kéri, hogy halkítsa le. A szomszéd szemé csillog: alkohol és könnyek.

– Nem is tudom – mondja fensőbbésesen, pozitív energiától duzzadón.

– A Tátra megsegítésére csinálták a műsort, hát gondoltam, hogy mindenki, hogy mindenkinek – hüppögi.

Elza visszamegy a lakásba. Már nem üvölt a falon túl a televízió. Most a szomszéd üvölt.

– Kurva magyarok!

Körbe-körbe. Elza fekszik az ágyban, folyik a könnye. Körbe-körbe. Petržalka megsegítéséért.

Petržalka egy olyan terület, ahol az idő nem játszik szerepet. Olyan lények élnek itt, amelyekről a földgolyó maradvány része azt hiszi, hogy nem léteznek már. Hogy kihaltak. A jók meg a rosszak is. A svábbogarak arca a dinoszauruszokat idézi, a szomszéd hangja pedig nem a torkából, hanem egy ragadozó szemfogából jön.

Elza kirohan az erkélyre, kikap a kukából egy palackot, és áthajol a szomszéd térfelére. A falnál üres akvárium áll. Belevágja az üveget a közepébe, és szalad vissza, bebújik az ágyba. Hallja, hogy a szomszéd kimegy az erkélyre. Kis csend. Elza reszket.

– Kékoportó – olvassa ki a cserepekből álmélkodva a szomszéd. Aztán bekesség borul a tájra.

A petržalkai lakások minden fala zenél és beszél. Az ember olyan dalokkal találkozik újra, amelyekről azt hitte, a világ rég elfeledte őket. Az idő áll, a rádiók évek óta ugyanarra az adóra vannak hangolva. A mutató, ami a skálán jelölte, beesett már a készülék belsejébe. A skanzen aljára.

Kiderült, hogy még mindig él a „Születésnap kivánságműsor”, amelyre Elza gyerekkorából emlékezett. A szocializmusban ez szót minden fodrásznál.

Elza kéri a szomszédot, hogy kicsit halkabban hallgassa a dalokat és a köszöntőket. A szomszéd alsógatyában, mezítláb áll az ajtóban. Sír. A fúvszene hangjai felidéztek halott édesanyja emlékét.

A szomszédot eljár meglátogatni a két fia.

– Kapd össze magad, apu! Totál elhagyod magad! Mi van veled? Cseh házaton keresztül hívsz a szlovák eurotelepre, mikor Ausztriában vagyok? Azt nekem mind ki kell fizetni! Hát nézz magadra, vazzé! Szedd össze magad! Mondok neked valamit, és két hét múlva már fingod sincs, hogy miről beszéltem.

– Hagyjuk a részleteket! Ne mondjatok nekem részleteket! – kéri az apa.

Elza eldönti, hogy megvárja egyszer a fiúkat az utcán, a kapu előtt, és megkéri őket, hogy családi programjaikat ne ilyen hangerővel sugározzák hajnali háromig. Félnapos ácsorgás után rá kell jönnie, hogy képtelen a szomszéd fiait megkülönböztetni a többi petržalkai fiatal férfitől. Magasak, puffedtek mindannyian, a fejük borotvált, arcuk akár a tarkedli.

Elza. A folyón túli területet gyerekkoromban veszélyesnek gondoltam. Mi a folyón innen, az Óvárosban laktunk. Az Öreg híd egy megjósolhatatlan

kimenetelű út kezdete – szakadék fölött függő kikénkövezett járda, a szakadékban barna folyó zúg. A határ, ahol a vasárnapi séta a puszta létért való küzdelemmé válik. A hídon ezért inkább csak tizennyolc éven felüli felnőtteknek szabadna járni.

Gyakran nézem a város felőli partról a túloldali Lunaparkot, Petržalka kapuját. Próbálok elkerülni a vidámpark bejáratát játékoságot színelve őrző szfinxek perzselő tekintetét. A vurstli lovacska és gigászi méretű, vad színreztű kacsái meg hatyúit zárt, áthatolhatatlan körben keringenek. Egy kíméletlenül megszabott pályán. Fölöttük sikongató, rikoltozó gyerekek pörgő karikában. A kéréletlenül forgó mozgás elnyeli a tájat.

Nincs menekvés – a körből nem lehet kitörni. Néhány gyerek rosszul döntött. Ők a műanyag lovak nyakát görcsösen markolva sírnak.

– Ez aztán az élet – mondja a körhintás. Égnek fordítja az arcát, és nagyobb sebességre kapcsol.

Vannak napok, amikor a Lunapark úgy néz ki, mintha elromlott volna, mintha zárva lenne. Pár körhintá meg egyetlen céllövöldé üzemel csak. A körhintások a sarat dagasztják, téblábolnak. Tragikus alakjaik Angliának azt az időszakát idézik, amikor gyerekekkel söpörtették a kéményeket.

Bennem reked a lélegzet a dodzsem kék kocsjában, mikor egy pirossal ütközünk. Ha a körhinták kerülnek szóba, apám mindig elmondja a hatyút, amelyik a két benne ülő kisgyerekekkel leszakadt a láncról.

Nagymama bejön velem a tükörlabirintusba, és mikor nem bírunk kitálcálni belőle – sehol egy ösvény, sehol egy ajtó, a tükrök nem ablakok, nincs sehol semmi, csak én meg a nagymama, nagymama meg én, és egyre sápadtabb tükörképünk – vagy fél óra elteltével hívjuk a bácsit, akitől a jegyet vetjük, hogy vezessen ki minket. Hogy mutassa meg az utat.

Anya és nagymama pár évvel később eltévednek Petržalkában. Jó buszra szállnak, de az ellenkező irányba. A város helyett egyre beljebb viszi őket a lakótelep gyomrába.

Mire végre halálra váltan leszállnak, sötét van és havazik. Soha többé nem kerülnek haza, sohase találják ki Petržalkából.

– Elnézést, hogyan jutunk innen Pozsonyba? – támad le anya egy lányt a megállóban.

– De hát ott vannak... Ez Pozsony – néz értetlenül a lány.

Anya szája tehetetlen mosolyra húzódik.

– Én a városra gondolok. Be a városba.

Mikor végre visszajutnak a híd túloldalára, anya megkérdezi nagymamától, hogy látta-e, milyen furcsa arca volt a lánynak. Mint egy túrós tarkedli.

Mikor Ian meg én először feküdnénk le, Ian közli, hogy Petržalkában lakik. Meg se rezzenek. (Észre is veszem, hogy meg se rezzenem.)

A híd veszélyes, főleg ha gyalog kel át rajta az ember. A folyó túl közel van. Provokál a víz és a levegő határa. Attól tartok, hogy egyszer csak leugrom. Előkészület nélkül, egy árva szomorú gondolat nélkül, egyetlen *hopp!* indulás nélkül, minden dráma vagy habozás nélkül – egyszerűen csak egy ugrásban folytatódna a léptek szabályos üteme a hídon.

Mindig télen van a legnagyobb kedvem ugrani. A meleg ruha rétegeibe burkolva áthatolhatatlan, érinthetetlennek hiszi magát az ember. És valami másra vágyik, változásra. Mint a nomád egy új horizontra, úgy vágyom én télen egy más halmazállapotra. A híd jeges felületén cosszanó bizonytalan léptek helyett. Mert az ugrás repülés. Egy pillanat a határvonalon. Azzal a pillanattal meghosszabbítva, amikor már a vízben fekszem, de a nedvesség nem hatol még át a ruha rétegein a testemhez. Lassan szívárogo csak, nehéz és zöld, mint a mentolos cukorka – megtölti a zsebeimet, befolyik a cipőmbé.

A buszra felszállt egy tarkedli. Elém nyújtotta ki kövér, tetovált karját. Inkább lehunytam a szemem. Hogy ne lássam a lángok közt csörtető alakokat,

a tarkedli arcát, amelyet az ablakon túl elterülő holdbéli táj szegélyezett. Lehunyt szemmel hagytam, hogy vigyen a busz, hogy lökdössenek.

Talán pont a petržalkai képek miatt vakult meg átmenetileg pár évvel ez előtt Ian. Úgy döntött, inkább nem akar látni, nem akar nézni semmit, nem akarja átlátni, nem akarja észrevenni Petržalkát.

Elmesélte, hogy egyszer látogatába érkezett egy gyerekkori barátja, aki hatvannyolcban kiment Kanadába. A barát egy darabig nézett kifelé Ian petržalkai lakásának ablakából – és többé nem kereste fel a szülővárosát.

– Szóval így élsz te most – mondta, megveregette Ian vállát, és nyomtalanul eltűnt újra Kanadában. Soha többé nem jelentkezett. Petržalka kiverte belőle a kanadai szuszt.

Sohasem tetszettek a tetovált emberek. Börtönök és kalózhajók jutottak róluk eszembe. Meg a részeg munkás a nyári villamoson. A strandról jöttünk anyával.

– Mit bámulsz? – förmedt anyámra a munkás, akinek egy sellő, egy átlótt szív és egy „Carmen” felirat volt a karjára tetoválva.

– Én nem bámulom magát – mondta anya, és átmentünk a szerelvény egy másik részébe.

Néha azt gondolom, hogy Ian nem Petržalka miatt vakult meg. Hanem talán miattam. Nem bírta már nézni a közös életünket. Mintha tetoválás lett volna. Átment a szerelvény egy másik részébe.

Kanadai barátja többé sohase jött vissza Szlovákiába, mert tudta, hogy senkit se tud megmenteni Petržalkától. Élete első barátját, a gyerekhadsereg hajdani parancsnokát sem.

Miután Ian látása visszatért, meggyűlölte mindazt, ami a vakságára emlékeztette. A folyók, tavak és a tenger fenekén heverő síkos köveket, a Táncos a sötétben és a Ray című filmeket, az úszószemüveget és a sötét színű élelmiszert (a marhahúst, a kínai fafülgombát, a pulykacombot).

De már csak az egyik szemére látott.

A tarkedik a halálkultusz hívei. Tar koponyájuk a nekrofilia jele. Gyűlölnék mindent, ami kapaszkodna a fényre, mindent, ami csírázik, fakad, kikel a tojásból. A csupasz, ragyogó csont imponál nekik, a koponya, a szintiszta kalcium. A tarkedik haja csak a föld alatt kap esélyt. Akkor csírázik ki először bátortalanul, pelyhesen a koponyájukon.

– Figyu! Figyu, tudod, mi ez? – kiált egy kisfiú a petržalkai panelház teraszos magasföldszintjén madárként lendítve a karját.

– Semmi – feleli a barátja.

– Ez a hájtler! – mondja a fiúcska, és lenget tovább.

Kicsit fel is száll.

Elza és Ian a pozsonyi desperádók közé tartoztak. Nem reklámügynökségben dolgoztak, és nem kuporgattak jobb lakásra, jobb kocsira. Gyakran ücsörögtek menő kávézóban. A pénzt, amit megkerestek, az utolsó fillérig eleették, elitták, elszívták. Úgy éltek az életüket, mintha még diákok lennének (mottó: *csak a félretett pénz az igazán elpazarolt pénz*). Ahhoz a gondtalan réteghez igazoltak le, amely kizárólag olyasmit vásárol, ami kipisilhető, kikapáltható, kifújható, vagyis huszonnégy órán belül recikálható.

Pont a magukfajta desperált embereknek köszönhetően üzemelhetek a városban a kávézók és az éttermek, amelyekben százszor többre került minden az elviselhetőnél.

Időnként hódoltak a más házakban alvás gyönyörének is. Panziók, szállodák. Teljesen mindegy volt, melyik városban szálltak meg. Élvezet volt egy darabig másol lakni, mint Petržalkában. A hazaúton mindig tartottak attól, mi várja őket vajon a tulajdon lakásuk ajtaja mögött.

Elza. Van, akit elkap a fosás, ha Egyiptomba utazik. Minket mindig akkor kapott el, amikor hazajöttünk valahonnan. Haza, Petržalkába.

Elza és Ian szeretkeztek. A szobába behatolt a panelház tövében játszó kis gyerekfűrherek hangja. Kiabálás. Káromkodás. Ősz volt. Lassú sötétedés. A férfi és a nő gyönyöre összevegyült az ordenáré gyerekkilátásokkal. Csendesen, takarékosan szeretkeztek. Közben végig egymás szemébe néztek. Mint a pincében bujkáló zsidók.

Minden nevesebb városnak vannak kilátói. Az ember nézi, és egyszer csak ott hever a lába előtt, szép kompaktul, egyben az egész. Néhány kilátóban kávézó is van, ahol a város legdrágább ásványvize és bora kapható.

Minden kilátóban él egy öregember. Jobbára egy ősz öregember. Észrevétel nélkül meghúzódik a sarokban, és nézi azokat, akik néznek. Ott vannak előtte, szép kompaktul, egyben mindannyian.

Aztán odalép a védtelenekhez, egy pillanatra az arcukba bámul, és már lendül is a karja, hadarja a látnivalók, a műemlékek nevét. Sorra mutogatja az épületeket, mintha sakkozna a várossal, óvatosan ide-oda tologatná őket. Nem hagyja abba akkor sem, ha szól neki az ember, hogy köszöni, de jól ismeri a várost maga is. A látnivalókat, a műemlékeket. Hogy nem turista. Hogy itt született, és csak a forró nyári hónapokban szokta elhagyni a várost.

Az öreg aztán nyújtja a tenyerét, és kér három eurót kávéra.

Elza. Én is pozsonyi öregember vagyok. A várdombon állok lesben. Innen nyílik a legjobb kilátás a turistákra. Figyelem őket, válogatok köztük. Aztán odalépek az áldozatokhoz, egy pillanatra az arcukba bámulok, a túlpárt felé nyújtom a kezemet, és a folyón túl elterülő fehér városra mutatok: Petržalka, Pe-tr-žal-ka.

Pont olyan vagyok, mint egy Freud nevű ősz öregember abban a pillanatban, amikor beidézte a Gestapo. Beköltöztek a lakásával szembe (Berggasse 19). Az ablakaik farkasszemet néztek egymással. Mielőtt megengedték neki, hogy távozzon az országból, alá kellett írnia, hogy nem bántották. Az öregember aláírta, sőt ki is egészítette egy mondattal: „Csak ajánlani tudom mindenkinek a Gestapót.”

Müezzinek. Jöttek a hangok. Támadtak a falak mögül, alászálltak a magából, beledübögtek az ember talpába. A petržalkai müezzinek ütemes dala. Kora reggel ébresztette Elzát. Pirkadat előtt.

Egy emelettel lejjebb idős nő lakott magatehetetlen anyjával. Gyakorlatilag süketek voltak mindketten, és mindig otthon voltak. Pirkadat előtt kezdődött véget nem érő párbeszédük. Mindig korán ébredtek, nem bírtak aludni. A létet elemezték minden reggel – a magukét és a másokét. (A kezdetektől.) A rágalom, a pletyka éltette őket.

Elza feküdt az ágyában. Zavarták a lenti lakásból feltolakodó hangok. Úgy érezte, mintha az öregasszonyok a feje alá gyűrt párnában vartyognának. Minden reggel. A kezdetek kezdetétől. Gerontoháztartásuk ott lüktetett Elza feje alatt.

– Anyuka, te rendkívül türelmetlen beteg vagy – recsegte egyik öregasszony a másiknak. – Meg ideges is vagy mindig. Panaszkodsz! Az orvosokra, a nővérekre, a dialízisre. Örökké elégedetlen vagy. A kórházban meg! A többi néni csak fekszik csendben, ki se nyitja a száját...

– Mert hülyék – recsegte vissza a másik. És ahogy hágott feljebb a nap, úgy kapcsolódott be egyre több hang.

Csak ajánlani tudom mindenkinek Petržalkát.

A pornófilmekben szocializálódott lány visongása, aki úgy sikítzik dugás közben, mintha fűrésznél. Balról egy csalódott nő monológia úszik be.

– Leitattatok, és titokban eladtátok az antik órát, nyomorultak! De a lakás az enyém, az én tulajdonom! Kirúglak titeket mind. Elementek innen a bűdös francha! Mocskok. Letagadnak a csillagot is az égről, lopják a törlőközőmet, leverik a lábasaimról a zománcot. Fő, hogy az óvek, az mind csillogjon-villogjon!

A lakást hangos zene töltötte be. Falrepsztoén hangos. Beleremegtek a bútorok, beleremegett Elza. Valaki kirohant az erkélyre.

– Vége! Halld? Végeztünk egymással! Én nagyon szerettelek tégedet, de most marhára megsértettél. De ez már neked úgyis mindegy. Én szeretlek, de te most már szálljál le rólam. Ahhoz meg a világon semmi közöd, hogy hányasztkapogbe!

Elza kiszaladt a lakásból. Úgy gondolta, nem is jön többé vissza. Haza!

A Palisády villanegyedében sétálgatott. Nézte a lámpafényes ablakokat. Az utcán szerteszaladt léptének puha nesze. Uccán! Ragyogott a csend. Lélegzete mély volt, egyenletes.

Amint átlépte a lakás küszöbét, újra felgyorsult. A hasát nagy halom sáros, izmos kavics nyomta. A szobában csend volt. Várt. Mint a célkeresztben álló őz. Kerezdben. Mint az ugrani készülő nyúl.

A müezzinek a denevérekre emlékeztették. Szárnyas, vak egerek, akik egyfolytában hangokat bocsátanak ki. A visszhangjuk szerint képesek tájékozódni, meghatározzák az azimutot, a pozíciót, mindig pontosan tudják, hol vannak. A környező tárgyakról, lényekről, tájakról visszaverődő hangjuk alapján tájékozódnak a világban. Hangokat adnak ki, így keresik a helyüket. Kihangosított, visszhangkövető lények. Mint az arcukhoz szorított telefonba szüntelen düdögő emberek. Gyorsan, megállás nélkül kerepelnek, és hallgatják a kereplés visszhangját. Próbálják megállapítani, hova kerültek. Mennyire mély bugyrába a hálónak.

Ivan Štrpka

Hol az az ajtó?

Az vagyunk (talán), ami egyszerre van bent is, kint is. Anyira, hogy a bent és a kint (számunkra) valójában megszűnik (elválasztva lenni). Kint lenni nem jelenti, hogy nem lenni bent. A kinti hangok nemcsak odakint vannak. S mi nem csak bent vagyunk (akik vagyunk). És mégis minden ki- és belelegzésünkkel (szüntelen) szétválasztott világokba ütközünk. Szentek szenté avatás nélkül (és szentség nélküliek is)? A céljuknak szenvedéseik árán is, eltökélten magukat szentelők: hol vannak? Hol (az) az ajtó, amelynek csupán egy oldala van? (Hol az az ajtó, mely fölöslegessé teszi az összes) a többit? (Hol) az az ajtó, melyben tétovázik a fény? Hol (az) az ajtó, melyben maga a nevetés is nevet?

Csak egy kisgyerek

Minden rejtve. Csak egy szöke kisgyerek hever mozdulatlanul az úttesten elzúgó autók között. Most érzem, Uram, hogy mily üres a sírod.

Mi süvít, mi szárnyal?

A tavasz első nappjai észrevétlenül elnyelik a váltóöröket és kivilágított házacskaikat. Csak itt-ott lebet látni őket még egy-egy pillanatra. A vonatok egyre sebesebben, s megállás nélkül süvítenek el. A pálya mellett megannyi felvillanó fényjelzés fut kétségbeesetten. A világot a csirázás visszatartatlan remegése járja át. A tavasz végigzúg a síneken, akár az özvíz. Szárnyal a lélek, amerre kedve tartja.

Közelebb a pokol, mintsem gondolnánk

Febér holló febér hóban, kizöldült a fűvel, nem leled, hol van.

Felismerhetetlen itt, láthatatlan ott. Pocsolyák nyelnek el így száz meg száz napot.

Nincs sehol. A bázetőkön sincs, ott sem láthatod.

Hátunk mögül mégse hallatszik más, csak alt károgás.

TÓTH LÁSZLÓ FORDÍTÁSAI

Valahogy úgy, mint a vakok, akik félnek a sötétségtől, és ezért halkán dúdolgatnak. Vagy mint akik egyedül élnek homályos lakásaikban, és reggeltől estig bekapcsolva tartják a tévét, hogy legyen az otthonukban élet.

Mint a Han-ta nevű agg bölcs, aki ugyanazokat a történeteket meséli körbe-körbe. Olyan történeteket, amelyek kierőszakolják, hogy újra meg újra el legyenek mesélve. Javított változatban. Hogy el ne veszítsék a helyüket. Hogy legyen mitől elrugaszzkodniuk. Hogy el ne szakadjon a fonal.

Elza. A hangoknak varázserejük van. Benyomakodnak a testbe. Feltárják az összes járatot, egyiket a másik után. Vannak köztük, amelyek kapukat reteszelenek be mindörökre, hidakat égetnek fel. Nyílásokat zárnak be. Nyílászárók.

– Hát miféle elbaszott ország ez? – üvöltözik a szomszéd, és eszelősen nevet hozzá. Ülök a végén, pisilni próbálok. A szomszéd nevet, kiabál. A hangja úgy tekeredik rám, mint egy túl szoros nadrágszíj. Mint egy heveder. A hú-somba vág. Amíg hallom, nem tudok pisilni.

A szomszéd egy hangsúlyos személyiség.

A petržalkai müezzinek hangja nem hatol el a városig. Útjukat állja a folyó. Nem viszi át a kiáltásait. Tulajdon csendjébe nyeli a hangjukat. Egyedülálló csendjébe.

Felszíne alatt a müezzinek tehetetlenek. A víz elnyeli a szavakat, a történeteket, a kiáltásokat. A földi zajt, a jelentéstartalmat, az intenzitást. Meghát-rálnak előtte. Csak néhány lépésnyire – haza! – Petržalka felé. Visszariadnak, mint a patkányok.

A város, amelynek van folyója, előnyösebb helyzetben van, mint folyótlan testvérei. Nem kell egyszerre elvégezni a patkányirtást. A folyótlan városokban egyszerre kell, egy nap alatt, hogy a patkányoknak ne legyen idejük átmenekülni a mérgezett területről a még kezeletlen városrészekbe. Ahol van folyó, ott lehet kétszerre mérgezni.

Mikor Elza elindult reggel otthonról, Ian mezítelenül ült egy széken, és írt. Este hazajött, kinyitotta a szoba ajtaját, és meglepődött, hogy a férfi még mindig mezítelenül, változatlan testtartással ül és ír. Mikor Elza ezt szóvá tette, Ian örvendezve paskolta meg változatlan testtartású pucér hasát és combjait. Mintha először látná őket. Örült, hogy ilyen eleven hangot adnak ki.

Ian és Elza azon a tavaszon úgy kezdtek élni a városukban, mintha nyaralának. Valahol külföldön. Hosszú órákat töltöttek olvasásba merülve a Café Hyenában.

Hallgatták, nézték az embereket maguk körül. Az éber éhség állapotában tartották magukat. Sok pénzt költöttek. Ahogy az ember a csőd előtti utolsó percekben teszi. Szórták a pénzt. Mindig jegyzeteltek valamit.

A kávézóban találkoztak naponta kétszer. Általában egy másik párral osztották meg az asztalt – Rebekával és Lukasszal. Elfmanékkal. Első pillantásra nyilvánvaló volt, hogy ezt a Kvartettet művészek alkotják. Rebeka Elza barátnője volt, még gyerekkori, amelynek közvetlenül a vége előtt elvette őt az Elfman.

A hyenások mind ösztöndíjasok voltak. Ösztöndíjkor lelassul az élet. Mint egy hajóúton.

(regényrészlet)

MÉSZÁROS TÜNDE FORDÍTÁSA